

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/151/2023
Identifikačné číslo spisu:	7214209510
Dátum vydania rozhodnutia:	09.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7214209510.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne H. A.U., narodenej X. H. XXXX, F., J. X. X, zastúpenej advokátkou JUDr. Monikou Marjanovič, Košice, Urbánkova 6, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Všeobecnej úverovej banke, a.s., Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpenej splnomocnencom ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Bratislava, Kýčerského 5, IČO: 36 857 513, o určenie, že záložné právo neexistuje, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-13C/63/2014, pôvodne Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 13C/63/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. januára 2023 sp. zn. 9Co/196/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 25. januára 2023 sp. zn. 9Co/196/2020 v časti meniacej rozhodnutie vo vzťahu k žalovanej a súvisiaceho výroku o náhrade trov konania zrušuje a vec mu v zrušenom rozsahu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v spore, v ktorom vystupovala ako žalovaná 1/ obchodná spoločnosť Dražby a aukcie, s.r.o., ako dražobník a žalovaná 2/ obchodná spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., ako záložná veriteľka, rozsudkom z 8. júla 2020 č. k. 13C/63/2014-486 určil, že zmluvná podmienka v časti 5 danej zmluvy („rozhodcovská doložka“) je neplatná (výrok I.), žalovanému 2/ uložil povinnosť žalobkyni zaplatiť 100 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.) a žalobu vo zvyšku zamietol (výrok III.). Žalovanému 1/ proti žalobkyni priznal nárok na plnú náhradu jeho trov (výrok IV.) a vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán (výrok V.). Vychádzal zo zistenia, že nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností zapísané na LV č. XXXXX v k. ú. E. H. v podiele 1/1 na mene žalobkyne (byt, podiel 171/10000 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu, na príslušenstve a na príslúchajúcom pozemku) na základe zmluvy č. Z 419916-11 z 28. 3. 2011 sú zaťažené záložným právom v prospech žalovaného 2/ ako záložného veriteľa za účelom zabezpečenia jeho pohľadávky voči žalobkyni ako dlžníkovi zo zmluvy č. U 419916-11 z 28. 3. 2011 o poskytnutí úveru „HypoPôžička“. Pretože žalobkyňa riadne a včas neplnila záväzok z úverovej zmluvy mesačne platiť splátky v predpísanej výške, veriteľ v súlade s dohodou účastníkov úverovej zmluvy úver vyhlásil za predčasne splatný (list zo 6. 4. 2013) a listom z 23. 7. 2013 žalobkyni oznámil začatie realizácie záložného práva k založeným

nehnuteľnostiam v jej vlastníctve na základe spornej záložnej zmluvy predajom zálohu na verejnej dražbe v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne predbežným opatrením zo 4. 2. 2014 sp. zn. 2Co/35/2014 obom žalovaným zakázal vykonať dražbu takto založených nehnuteľností, a to až do skončenia konania o neplatnosť záložnej zmluvy č. Z 419916-11 a žalobkyňa zároveň uložil na súd podať takúto žalobu do 5 dní od právoplatnosti uznesenia. Naliehavý právny záujem žalobkyne na určení, či tu záložné právo je alebo nie je, ako podmienku procesnej prípustnosti žaloby podľa § 137 písm. c) CSP, súd mal za daný s odôvodnením, že postavenie žalobkyne ako záložného dlžníka bez takéhoto určenia sa stáva neistým, keďže premlčanie záložného práva nie je dôvodom jeho zániku ani podľa § 151md o. z., záložné právo naďalej zostáva zapísané v katastri nehnuteľností a obmedzuje vlastníka, len v prípade dôvodne vznesenej námietky premlčania už nie je vykonateľné (59. odsek jeho odôvodnenia).

1.1. Súd vec právne posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) o záložnom práve (§ 151a, 151b ods. 1, 151e ods. 2, 151j ods. 1 a 2, 151l ods. 1, 151md ods. 1 a ods. 2) vrátane ustanovenia § 53 ods. 10 o záložnom práve zabezpečujúcom záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy, o premlčaní (§ 100 ods. 1 a 2, 101 a 103) a o plynutí premlčacej doby (§ 112), ktoré všetky doslovne citoval. Dospel k záveru, že veriteľ listom zo 6. 4. 2013 žalobkyňu platne požiadal o splatenie celého dlhu zo spornej úverovej zmluvy, a preto splátkou, ktorá mu ako veriteľovi umožnila uplatniť právo podľa § 565 o. z., bola splátka splatná k 20. 12. 2012 (§ 53 ods. 9 OZ), od zročnosti ktorej začala plynúť trojročná premlčacia doba a táto preto uplynula 20. 12. 2015. Keďže veriteľ zaplattenia tejto pohľadávky voči dlžníkovi žalobou na súde (protižalobou uplatnenou v tomto súdnom konaní) sa domáhal až od 14. 4. 2016, uzavrel, že žalobu podal až po tom, čo pohľadávka veriteľa zabezpečená sporným záložným právom už bola premlčaná. Vzhľadom na to, že zabezpečená pohľadávka v danom prípade sa stala splatnou od výzvy záložného veriteľa zo 6. 4. 2013 konštatoval, že záložný veriteľ záložné právo po prvý raz mohol vykonať 7. 4. 2013 a preto od 7. 4. 2013 až do 7. 4. 2016 plynula trojročná premlčacia doba na vykonanie záložného práva. Zároveň mal za to, že záložný veriteľ tým, že počas plynutia premlčacej doby oznámením z 23. 7. 2013, a teda bez zbytočného meškania záložcovi oznámil začatie výkonu záložného práva predajom zálohu na dražbe podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, včas uplatnil právo na výkon záložného práva. Ako nespochybniteľné ďalej vyhodnotil, že žalovaní v začatom výkone záložného práva pokračovať nemohli, a to pre predbežným opatrením súdu uložený zákaz vykonať dražbu do skončenia konania o neplatnosť záložnej zmluvy, za ktoré pritom považoval toto súdne konanie o určenie neexistencie záložnej zmluvy dôvodiť, že toto pôvodne začalo ako konanie o určenie neplatnosti zmluvných podmienok v spornej zmluve o zriadení záložného práva. S odkazom na ustanovenie § 112, vety prvej OZ konštatoval preto, že od uplatnenia práva u dražobníka ako príslušného orgánu, ktorý vykonávanie dražby realizuje a organizuje, až do právoplatného skončenia tohto súdneho konania o určovacej žalobe, v ktorom veriteľ riadne pokračuje, premlčacia doba neplynie, ale spočíva (58. odsek jeho odôvodnenia).

1.2. Žalobu v rozsahu určenia neprijateľnosti zmluvného dojednanja zmluvy o poskytnutí úveru, časť 2. údaje o úvere, bod 2.2 základné podmienky zamietol s odôvodnením, že sporné zmluvné dojednanie sa týka hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, čo v zmysle § 53 ods. 1 OZ je vylúčené z kontroly nekalosti. S odkazom na ustanovenie § 53 ods. 5 OZ rozhodol, že zmluvná podmienka v časti 5.5.1 zmluvy o poskytnutí úveru (rozhodcovská doložka) ako stranami nie individuálne dojednaná zmluvná podmienka je neplatná, pretože táto v jej znení citovanom v 25. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku obmedzuje spotrebiteľa v možnosti obrátiť sa na všeobecný súd. S odôvodnením, že v posudzovanej veci žalobkyňa úspešne uplatnila len právo na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky upravujúcej rozhodcovskú doložku, podľa ktorej záložný veriteľ napokon ani nepostupoval, za primerané pre žalobkyňu považoval finančné zadostučinenie vo výške 100 eur. Žalobe proti žalovanému 2/ v rozsahu 100 eur preto vyhovel a vo zvyšku ju zamietol ako neopodstatnenú. Žalobu proti dražobníkovi (žalovaný 1/) zamietol v celom rozsahu, a to pre nedostatok jeho pasívnej hmotnoprávnej legitímácie v tomto spore s odôvodnením, že ten so žalobkyňou nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu. Plne úspešnému dražobníkovi proti neúspešnej žalobkyňi priznal nárok na plnú náhradu jeho trov (§ 255 ods. 1 CSP), vo vzájomnom vzťahu žalobkyne a záložného veriteľa odvolávajúc sa na výsledok konania náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán (§ 255 ods. 2 CSP).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 25. januára

2023 sp. zn. 9Co/196/2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietavého výroku o určenie, že záložné právo neexistuje vo vzťahu k žalovanému 1/ potvrdil a vo vzťahu k žalovanému 2/ zmenil tak, že určil, že nehnuteľnosti v okrese F. A., obec F. - E., katastrálne územie E. H., zapísané na LV č. XXXXX pod L. v celosti na mene žalobkyne ako byt č. X vo vchode č. X v bytovom dome súp. č. XXX na J. X. a ako spoluvlastnícky podiel 171/10000 na spoločných častiach domu, na spoločných zariadeniach domu, na príslušenstve a na pozemkových parcelách registra „C“ zastavaných domom, v katastrálnej mape evidovaných pod č. XXXX o výmere 182 m², pod č. XXXX o výmere 156 m², pod č. XXXX o výmere 156 m² a pod č. XXXX o výmere 436 m², všetky ako zastavaná plocha a nádvorie nie sú zaťažené záložným právom na základe záložnej zmluvy č. Z 419916 - 11 z 28. 3. 2011 zriadeným v prospech VÚB, a.s. Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155 ako záložného veriteľa. Zamietavý výrok rozsudku vo zvyšku zostal nedotknutý. Potvrdil rozsudok vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 1/. Žalovanému 1/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Žalobkyni proti žalovanému 2/ priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 50 %.

2.1. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým tento proti žalovanému 2/ zamietol žalobu o určenie, že sporné záložné právo neexistuje, bolo potrebné zmeniť, pretože v tejto napadnutej časti jeho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho záveru, že oznámením záložného veriteľa z 23. 7. 2013 o začatí výkonu záložného práva došlo k uplatneniu jeho práva na výkon záložného práva predajom zálohu na dražbe podľa zákona č. 527/2002 Z. z., že v dôsledku toho pre spočítanie plynutia premľacej doby ešte neuplynula premľacia doba na vykonanie záložného práva (§ 112 OZ) a že súdom uložený zákaz dražbu vykonať do skončenia tohto sporového súdneho konania (predbežné uznesenie vo veci 2Co/35/2014 zo 4. 2. 2020) pre záložného veriteľa predstavuje neprekonateľnú prekážku vo vykonávaní jeho práv záložného veriteľa. Aj v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR ako najvyššej súdnej autority v prípade, keď už uplynula premľacia doba zabezpečovanej pohľadávky a tiež aj trojročná premľacia doba práva záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu bez toho, aby záložný veriteľ začal s predajom zálohu a záložcom bola námietka premľania vznesená, stráca záložný veriteľ možnosť úspešne (proti vôli záložcu) sa domôcť uspokojenia speňažením zálohu, pretože jeho záložné právo je premľané. V súvislosti s riešením otázky, aký je ďalší právny osud premľaného záložného práva (či toto aj po vznesení námietky premľania záložcom naďalej existuje v podobe naturálnej obligácie alebo zaniká) ústavný súd jednoznačne vyslovil, že po vznesení námietky premľania záložcom záložný veriteľ už nemôže záložné právo vykonať a dobrovoľné splnenie nároku záložného veriteľa na uspokojenie zo zálohu záložným dlžníkom už pojmovovo nie je možné. Ústavný súd v tomto smere ďalej odkazuje aj na závery Najvyššieho súdu Českej republiky vyslovené v jeho rozsudku sp. zn. 21 Cdo 2185/2009 z 21. 12. 2010 (nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 250/2011 z 8. 12. 2011). Vychádzajúc z platnej právnej úpravy inštitútu záložného práva v § 151a a nasl. OZ a jeho premľania v § 100 a nasl. OZ a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít odvolací súd zastáva právny názor, že ak pohľadávka zabezpečená záložným právom je premľaná (§ 100 ods. 2 OZ) a záložný veriteľ do uplynutia trojročnej premľacej doby na vykonanie záložného práva neuplatnil právo na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky z výťažku speňaženého zálohu, za podmienky, že záložca premľania záložného práva sa dovoľá, záložný veriteľ sa už nemôže úspešne domôcť speňaženia zálohu (uspokojenia zabezpečenej pohľadávky z výťažku jeho speňaženia) a žalobu záložcu o určenie, že (premlčané) záložné právo tu nie je/je nevykonateľné/že dotknuté nehnuteľnosti v jeho vlastníctve nie sú zaťažené sporným záložným právom, nemožno zamietnuť len s poukazom na to, že premľanie nie je dôvodom zániku záložného práva, ale iba jeho oslabením o tzv. nárok.

2.2. V posudzovanej veci súd prvej inštancie správne uzavrel, že pohľadávka zabezpečená záložným právom je premľaná. Pokiaľ záložný veriteľ úver tzv. zosplatnil listom zo 6. 4. 2013, v zmysle § 565 OZ mohlo sa tak stať jedine pre splátku zročnú k 20. 3. 2013. V zmysle § 103, vety poslednej OZ deň zročnosti tejto splátky zároveň je aj dňom začiatku plynutia trojročnej premľacej doby (§ 101 OZ) na zaplatenie celého dlhu, ktorá preto uplynula v pondelok 21. 3. 2016 a nasledujúcim dňom (22. 3. 2016) toto právo veriteľa na peňažné plnenie voči úverovému dlžníkovi už sa stalo premľaným. Keďže v danom prípade veriteľ právo na zaplatenie tejto úverovej pohľadávky na súde uplatnil až 14. 4. 2016 (vzájomnou žalobou v tomto súdnom konaní), stalo sa tak jednoznačne v čase, keď jeho pohľadávka už bola premľaná. Vzhľadom na to, že veriteľ o zaplatenie celého dlhu žiadal listom zo 6. 4. 2013, danú

pohľadávku ako celok za jednorazovo splatnú možno považovať odo dňa nasledujúceho po doručení jeho žiadosti dlžníkovi (§ 563 OZ). V konaní nebolo sporným, že v danom prípade k tomu došlo 7. 4. 2013 (§ 151 ods. 1 CSP), súd preto správne uzavrel, že záložný veriteľ záložné právo po prvý raz mohol vykonať 8. 4. 2013 (pondelok). Týmto dňom zároveň začala plynúť trojročná premľacia doba na vykonanie tohto práva (§ 101 OZ) a pretože do jej uplynutia dňom 8. 4. 2016 (piatok) nedošlo k vykonaniu záložného práva uspokojením zabezpečenej (už premľanej) pohľadávky žalovaného záložného veriteľa speňaním zálohu na dobrovoľnej dražbe ani jeho predajom v exekúcii a pretože proti žalobkyni ako záložnému dlžníkovi ani neuplatnil svoje právo záložného veriteľa na súde (napr. žalobou o určenie, že záložný dlžník je povinný strpieť výkon sporného záložného práva), dňom 8. 4. 2016 došlo k premľaniu aj záložného práva, ktoré pre záložného veriteľa preto už nemá žiaden význam, keďže je už nevykonateľné. Je potrebné pritom si uvedomiť, že začatie výkonu záložného práva skutočne nie je možné zamieňať so samotným výkonom záložného práva. Za vykonanie záložného práva jednoznačne možno považovať jedine až uspokojenie pohľadávky záložného veriteľa v danom prípade po vykonaní zamýšľanej dobrovoľnej dražby z jej výťažku, a nie už aj len samotné pristúpenie záložného veriteľa k výkonu záložného práva zaslaním oznámenia o jeho začatí, ako súd sa stotožnil s obranou žalovaného 2/. Vykonávanie úkonov smerujúcich k realizácii záložného práva podľa ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách nemá vplyv na beh premľacej doby a ani oznámením o začatí vykonávania záložného práva nedošlo k spočívaniu plynutia premľacej doby záložného práva, ktorá preto uplynula márne. Dražobník ako subjekt vymedzený v ustanovení § 6 zákona č. 527/2002 Z. z. nie je orgánom, aký má na mysli ustanovenie § 112 OZ, pretože nemá zákonom zverenú žiadnu rozhodovaciu právomoc. Záložný veriteľ, ak už nie v procesne prípustnej reakcii na nariadené predbežné opatrenie uznesením odvolacieho súdu zo 4. 2. 2014, tak najneskôr po márnom uplynutí premľacej doby na uplatnenie práva zo zabezpečenej úverovej pohľadávky (od 22. 3. 2016) mohol a s cieľom zabrániť márnemu uplynutiu ešte aj premľacej doby na vykonanie záložného práva na príslušný súd proti záložcovi z opatrnosti aj mal uplatniť svoje záložné právo podaním žaloby napr. o určenie povinnosti žalovanej strpieť výkon záložného práva, o určenie, že záložné právo tu je/že toto právo existuje, a pod.). Keďže záložný veriteľ v danom prípade takto nepostupoval a na súd žiadnu žalobu, ktorou by uplatnil tieto svoje práva nepodal, odvolací súd má za to, že v čase jeho rozhodovania (25. 1. 2023) trojročná premľacia doba na vykonanie záložného práva od 8. 4. 2013 bezpochyby už márne uplynula a došlo preto k premľaniu aj záložného práva zabezpečujúceho (premlčanú) úverovú pohľadávkou.

2.3. Na plynutie premľacej doby na vykonanie záložného práva nemal vplyv ani súdom právoplatne nariadený, skončením konania o neplatnosť záložnej zmluvy časovo limitovaný zákaz dražbu vykonať. V súdnom konaní sp. zn. 2Co/35/2014 na návrh záložného dlžníka došlo totiž k uplatneniu súdnej ochrany práv záložného dlžníka, a nie k uplatneniu práv záložného veriteľa. Záložný veriteľ ani v reakcii na toto predbežné opatrenie neuplatňoval svoje práva na súde žalobou napr. o výkon záložného práva, o určenie existencie záložného práva, či o určenie povinnosti záložného dlžníka strpieť výkon záložného práva a pod., hoci tak urobiť bez ďalšieho mohol a pokiaľ nechcel čeliť ešte aj premľaniu záložného práva v dôsledku márneho uplynutia trojročnej premľacej doby, rozhodne tak urobiť mal. Len podaním takéhoto typu žaloby na súd totiž by došlo k spočívaniu plynutia premľacej doby na vykonanie záložného práva (§ 112 OZ). Záložný veriteľ v tomto smere bol však nečinný a situáciu vzniknutú v dôsledku nariadeného predbežného opatrenia len pasívne trpel napriek tomu, že musel si byť vedomý, že súdom poskytnutá ochrana právam žalobkyne bola len predbežná, nie definitívna. Odvolací súd pritom už len okrajovo poznamenáva, že od 27. 10. 2016 (uznesenie o pripustení zmeny žaloby z 18. 10. 2016 v spise na č. 1. 149) predmetom tohto súdneho konania určenie neplatnosti záložnej zmluvy už ani nebolo.

2.4. Odvolací súd z týchto dôvodov postupom podľa § 388 CSP rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že zápornej určovacej žalobe proti záložnému veriteľovi v celom rozsahu vyhovel tak, že výrok svojho rozsudku v medziach prípustnosti takéhoto postupu preformuloval tak, že určil, že dotknuté nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne nie sú zaťažené sporným záložným právom. Zamietnutie žaloby proti žalovanému 1/ v rozsahu, ktorý je predmetom odvolacieho prieskumu odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pretože dražobník v danom konaní skutočne nie je pasívne vecne legitimovaným.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu jeho výroku v časti meniacej rozhodnutie vo vzťahu k žalovanej a súvisiaceho výroku o náhrade trov konania podala dovolanie žalovaná (ďalej aj

„dovolaťka“), prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, domáhajúc sa zmeny napadnutého rozsudku a zamietnutia žaloby, resp. jeho zrušenia a vrátenia veci odvolaciemu súdu.

3.1. Napádaný rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia procesnej prípustnosti žaloby - žaloba o určenie neexistencie záložného práva nie je v tomto prípade procesne prípustná. S poukazom na rozhodnutie sp.zn. 6Cdo/130/2019 premlčanie či už pohľadávky alebo záložného práva nespôsobuje zánik záložného práva. Ak teda aj v dôsledku vznesenej námietky premlčania záložné právo existovať neprestane, žaloba na určenie neexistencie záložného práva, ktorá je založená na vznesenej námietke premlčania, na súde nemôže byť úspešná, nakoľko takéto rozhodnutie by bolo v priamom rozpore s hmotným právom. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplyva naliehavý právny záujem pre takto formulovaný žalobný návrh, žalobca tento naliehavý právny záujem v konaní nijak nepreukázal.

3.2. Napádaný rozsudok odvolacieho súdu stojí na nesprávnom právnom posúdení momentu spočívania premlčacej doby pri uplatnení záložného práva prostredníctvom jeho výkonu dobrovoľnou dražbou. Názor odvolacieho súdu o tom, že dražobník nie je tzv. iným orgánom podľa ust. § 112 OZ, nakoľko mu nebola zverená žiadna rozhodovacia právomoc, je v priamom rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/220/2018 zo dňa 31. 05. 2021. V kontexte vyššie uvedeného je preto nutný výklad ten, že začatie výkonu záložného práva má v zmysle § 112 OZ účinok spočívania premlčacej doby vo vzťahu k výkonu záložného práva. Žalovaná riadne a včas začala vykonávať záložné právo v roku 2013 zákonom predvídaným a prikázaným spôsobom, pričom odvtedy záložné právo riadne vykonáva (riadne a včas oslovila „štátom licencovaného“ dražobníka, ktorému poskytla všetku potrebnú a vyžadovanú súčinnosť; navyše si splnila svoju zákonnú povinnosť a začatie výkonu záložného práva oznámila aj štátnemu orgánu na úseku katastra nehnuteľností), preto plynutie premlčacej lehoty vo vzťahu k výkonu záložného práva spočíva od daného momentu. Opačný právny záver odvolacieho súdu predstavuje nesprávne právne posúdenie veci.

3.3. Napádaný rozsudok odvolacieho súdu stojí aj na nesprávnom právnom závere odvolacieho súdu, že premlčacia lehota vo vzťahu k výkonu záložného práva plynie aj počas nariadeného neodkladného (v minulosti predbežného) opatrenia ukladajúceho záložnému veriteľovi povinnosť zdržať sa práve výkonu daného záložného práva; taký právny záver odvolacieho súdu nemá žiadnu oporu v platnom práve a nie je ani názorom spravodlivým. Odvolací súd vychádzal z myšlienky, že uznesením Krajského súdu Košice sp. zn. 2Co/35/2014-74 zo dňa 04. 02. 2014 nariadené predbežné/neodkladné opatrenie, ukladajúce žalovanej povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva do času právoplatného skončenia konania iniciovaného žalobcom, nemalo údajne žiadny vplyv na plynutie premlčacej doby vo vzťahu k výkonu záložného práva, nakoľko (i) záložný veriteľ v reakcii na toto predbežné opatrenie neuplatňoval svoje práva na súde žalobou a (ii) v priebehu konania prišlo k zmene predmetu konania. Takýto záver odvolacieho súdu je však zjavne nesprávny a nadmieru nespravodlivý. Odvolací súd riešil túto právnu otázku z dôvodu toho, že výklad § 112 OZ zodpovedal spôsobom nesprávnym (čím sa posunul k riešeniu otázky účinkov neodkladného opatrenia na plynutie premlčacej doby), avšak pri správnom výklade § 112 OZ (t.j. že premlčacia doba vo vzťahu k výkonu záložného práva spočíva iniciovaním výkonu záložného práva a riadnym pokračovaním v ňom), je právna otázka nastolená v tejto časti dovolania bezpredmetná. Rešpektovanie zákona/práva/súdom uloženej povinnosti zdržať sa dočasne výkonu záložného práva predsa nemôže ísť na ujmu záložného veriteľa v tom zmysle, že bez jeho viny mu uplynie premlčacia doba vzťahujúca sa k výkonu záložného práva.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol ako nedôvodné a priznal jej náhradu trov konania. K správnosti žalobného návrhu, určenia neexistencie záložného práva poukázala na rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo/169/2021 zo dňa 26. 10. 2022. Pokiaľ ide o výkon záložného práva podľa ustanovení zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 527/2002 Z.z.“), tento nemá vplyv na beh premlčacej doby. Dražobník vymedzený v ust. § 6 zákona č. 527/2002 Z.z. nepredstavuje orgán, ktorý má na mysli ustanovenie § 112 OZ, pretože nemá zákonom zverenú žiadnu rozhodovaciu právomoc, a teda nemôže rozhodnúť o pohľadávke vyplývajúcej z uzatvorenej zmluvy o úvere. Žalovaná, aby nedošlo k premlčaniu výkonu záložného práva (a ani pohľadávky), mala najneskôr v posledný deň premlčacej

lehoty, podať žalobu o zaplatenie pohľadávky na súde, čím by následne spočívala aj premľacia lehota na výkon záložného práva. Zároveň by žalovaná mohla súčasne s týmto konaním, resp. popri ňom realizovať výkon záložného práva na splnenie ním zabezpečenej pohľadávky. Žalobkyňa poukázala tiež na to, že Krajský súd v Prešove 28. 09. 2021 podal Súdnemu dvoru (ďalej len ako „SD“) návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúci sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou. Žalobkyňa má právo na to, aby sa jej právna vec (a každá iná právna vec) pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu, ktorého súčasťou je aj výklad práva spoločenstva podľa čl. 234 zmluvy o založení Európskeho spoločenstva Súdnym dvorom Európskych spoločenstiev v konaní o prejudiciálnej otázke.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie dovolateľky je nielen prípustné, ale tiež dôvodné, a preto je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017, 9Cdo/72/2020).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017, 9Cdo/72/2020).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017, 9Cdo/72/2020).

9. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 ods. 1 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania.

10. Vyššie naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. V zmysle § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, pričom právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

15. Dovolateľka namietla, že napádaný rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia procesnej prípustnosti žaloby - žaloba o určenie neexistencie záložného práva nie je v tomto prípade procesne prípustná, poukazujúc na rozhodnutie sp.zn. 6Cdo/130/2019 premlčanie či už pohľadávky alebo záložného práva nespôsobuje zánik záložného práva.

16. Otázka nemožnosti výkonu záložného práva z dôvodu vznesenia námietky premlčania záložcom (v danom prípade dlžníkom) v konaní o určenie, že na nehnuteľnostiach, ktoré boli predmetom záložného práva neviazne záložné právo, bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu meritórne riešená v rozsudku z 26. októbra 2022 sp. zn. 4Cdo/169/2021 publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6 z roku 2023 ako R 70/2023, v ktorom najvyšší súd uzavrel, že záložca má naliehavý právny záujem na tom, aby súd v sporovom konaní určil, že premlčané záložné právo nie je vykonateľné. Nazerajúc na vec cez prizmu povolených hraníc pre sudcovskú tvorbu práva (čl. 4 ods. 2 Základných princípov CSP) najvyšší súd v spomínanom rozhodnutí pripustil procesnú možnosť podania určovacej žaloby, v rámci ktorej bude vznesená námietka premlčania záložného práva a vyslovil záver, že rozsudok vydaný v takomto konaní môže slúžiť ako podklad na výmaz záložného práva z katastra nehnuteľností. Uviedol, že premlčaním záložné právo nezaniká, ale v prípade vznesenia námietky premlčania ho nie je možné vykonať proti vôli povinného subjektu (záložcu).

17. Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci ústavného prieskumu záverov citovaného rozhodnutia

najvyššieho súdu v uznesení z 5. septembra 2023 sp. zn. IV. ÚS 427/2023 dospel k záveru o ústavnej udržateľnosti právneho názoru vysloveného najvyšším súdom, pokiaľ ide o následky premlčania záložného práva. Dodal, že pojmovým obsahom záložného práva je jeho výkon, ak k výkonu nedôjde pred uplynutím premlčacej doby, uplatnením námietky premlčania záložcom dôjde k vyprázdneniu obsahu subjektívneho práva veriteľa. Poukázal na obdobný záver, vyplývajúci z nálezu ústavného súdu z 8. decembra 2011 sp. zn. II. ÚS 250/2011, že ak záložný veriteľ neuplatnil v premlčacej dobe právo na uspokojenie pohľadávky zabezpečenej z výťažku z predaja zo zálohu, má to za následok - ak sa záložca dovoľá premlčania tohto práva, že záložný veriteľ sa nemôže úspešne domôcť speňaženia zálohu (uspokojenia zabezpečenej pohľadávky z výťažku z predaja zálohu). Záložné právo v takom prípade už nemôže byť naďalej spôsobilým predmetom na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky.“

18. Dovolací súd preto uzatvára, že dovolacia námietka nesprávneho právneho posúdenia otázky prípustnosti žaloby o určenie neexistencie záložného práva je vzhľadom na vyššie citované závery ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nedôvodná, odvolací súd pri riešení tejto otázky vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

19. Dovolateľka ďalej namietla, že napádaný rozsudok odvolacieho súdu stojí na nesprávnom právnom posúdení momentu spočívania premlčacej doby pri uplatnení záložného práva prostredníctvom jeho výkonu dobrovoľnou dražbou. Názor odvolacieho súdu o tom, že dražobník nie je tzv. iným orgánom podľa ust. § 112 OZ, nakoľko mu nebola zverená žiadna rozhodovacia právomoc, je podľa dovolateľky v priamom rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/220/2018 zo dňa 31. 05. 2021.

20. Pokiaľ ide o plynutie premlčacej doby, premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 OZ. Premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má objektívne určený začiatok plynutia. Dĺžku premlčacej doby určuje zákon. Ustanovenie § 101 OZ upravuje trojročnú všeobecnú premlčaciu dobu, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

21. Premlčaniu podlieha aj právo záložného veriteľa na výkon záložného práva. Toto sa môže premlčať vo všeobecnej trojročnej dobe, ktorá plynie odo dňa, keď sa mohlo vykonať prvý raz (§ 101 OZ), spravidla po márnom uplynutí lehoty splatnosti zabezpečenej pohľadávky. Občiansky zákonník stanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby, za ktorý sa všeobecne považuje deň, kedy veriteľ môže prvýkrát s úspechom uplatniť svoje právo. Vychádzajúc z toho, že pojmovým obsahom záložného práva je jeho výkon, z hľadiska premlčania záložného práva je významné ustáliť, kedy záložný veriteľ mohol objektívne prvýkrát začať s výkonom záložného práva, a od tohto momentu možno odvíjať tiež okamih začatia plynutia premlčacej doby. Zjednodušene povedané, v prípade práva záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu možno za deň rozhodujúci pre začiatok plynutia premlčacej doby považovať okamih, kedy veriteľ mohol prvýkrát s úspechom uplatniť svoje právo, pričom je irelevantné, či o tomto svojom práve vedel alebo nevedel.

22. V prípade, ak zabezpečená pohľadávka nie je riadne a včas splnená, môže sa záložný veriteľ začať domáhať jej uspokojenia niektorým zo spôsobov výkonu záložného práva. Povedané inak, len čo sa zabezpečená pohľadávka stane zročnou, t.j. len čo sa z nej stane nárok (actio nata), môže záložný veriteľ začať výkon záložného práva. V rámci tohto výkonu sa môže uspokojiť spôsobom určeným v zmluve alebo predajom zálohu v dobrovoľnej dražbe, alebo domáhať sa uspokojenia predajom zálohu v exekúcii (§ 151j ods. 1 OZ). Výkon záložného práva začína záložný veriteľ právnym úkonom - oznámením o začatí výkonu záložného práva (§ 151i OZ). Ide o právny úkon obligatórne písomný a adresovaný; jeho právne účinky nastávajú dorúčením záložcovi, a ak záložcom je osoba odlišná od dlžníka, aj dlžníkovi.

23. Z uvedeného možno vyvodiť, že z hľadiska plynutia premlčacej doby práva na výkon záložného práva je rozhodujúce, kedy mohol veriteľ objektívne prvý raz začať s výkonom záložného práva, t.j. adresovať záložcovi (a dlžníkovi) oznámenie o začatí výkonu záložného práva.

24. Spočívanie premlčacej doby (§ 112 OZ) znamená, že premlčacia doba v dôsledku určitej právnej

skutočnosti (uplatnenia práva) prestáva plynúť a neplynie až do odpadnutia zákonnej prekážky. Inými slovami, vyjadruje, že počas trvania prekážky premlčacia doba od uplatnenia práva po dobu konania (resp. presnejšie počas stavu uplatneného práva) neplynie. Základom je tu preto téza, že veriteľ má mať zachovanú možnosť disponovať so svojim právom počas celej premlčacej doby. Ak mu leží v tejto možnosti prekážka, je jeho slobodná dispozícia s právom vylúčená. Pokiaľ by v čase takejto prekážky premlčacia doba nespočívala, dochádzalo by k zásahu do vlastníckeho práva veriteľa (inými slovami, stratil by časť svojho majetkového, vlastníckeho práva vystavením možnosti pretvorenia pohľadávky len na tzv. naturálnu obligáciu). Nezostal by tak chránený predmet vlastníckeho práva, majetok, chránený Ústavou SR, Listinou základných práv a slobôd a rovnako Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

25. Právnym dôvodom spočívania premlčania je uplatnenie práva na súde alebo na inom príslušnom orgáne. Najvyšší súd už mal možnosť meritórne sa zaoberať otázkou spočívania premlčacej doby záložného práva i vplyvu nariadeného neodkladného opatrenia na spočívania premlčacej doby. V rozsudku z 30. novembra 2022 sp. zn. 5Cdo/64/2020 publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 27/2023 dospel k záveru, že spočívania premlčacej doby spôsobuje aj začatie dražobného konania podľa zákona o dobrovoľných dražbách. Súd v tam posudzovanom prípade zamietli žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom v dôsledku jeho premlčania, keď dospeli k záveru, že k premlčaniu záložného práva nedošlo, lebo premlčacia doba spočívala. Záložný veriteľ uplatnil výkon záložného práva na dobrovoľnej dražbe u dražobníka, avšak v dôsledku nariadeného neodkladného opatrenia súdom, ktorým záložnému veriteľovi - navrhovateľovi dražby uložil povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva až do právoplatnosti skončenia konania vo veci samej (žaloba o určenie neplatnosti zmluvy o záložnom práve), dražobník upustil od vykonania dražby. K realizácii dražby teda nedošlo v dôsledku zásahu súdu autoritatívnym rozhodnutím, ktoré záložný veriteľ iba rešpektoval. Najvyšší súd považoval právne posúdenie veci odvolacím súdom za správne, vyslovil, že zákaz výkonu záložného práva uložený neodkladným opatrením nemožno vykladať na ťarchu záložného veriteľa v tom zmysle, že tento „riadne nepokračoval“ (§ 112 OZ) v začatom dražobnom konaní.

26. Dovolateľka preto dôvodne poukazuje na to, že riadne a včas začala vykonávať záložné právo v roku 2013 zákonom predvídaným a prikázaným spôsobom, pričom odvtedy záložné právo riadne vykonáva (riadne a včas oslovila „štátom licencovaného“ dražobníka, ktorému poskytla všetku potrebnú a vyžadovanú súčinnosť; navyše si splnila svoju zákonnú povinnosť a začatie výkonu záložného práva oznámila aj štátnemu orgánu na úseku katastra nehnuteľností), preto plynutie premlčacej doby vo vzťahu k výkonu záložného práva spočíva od daného momentu. Ak teda odvolací súd založil svoj záver o premlčaní záložného práva na závere, že vykonávanie úkonov smerujúcich k realizácii záložného práva podľa ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách nemá vplyv na beh premlčacej doby a ani oznámením o začatí vykonávania záložného práva nedošlo k spočívaniu plynutia premlčacej doby záložného práva, ktorá preto uplynula márne, rozhodol vecne nesprávne a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čím bol naplnený dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

27. Argumentáciu odvolacieho súdu, že jediným procesným úkonom spôsobilým docieliť spočívania premlčacej doby práva na výkon záložného práva mohlo byť uplatnenie práva k zabezpečenej pohľadávke žalobou na plnenie, považuje dovolací súd za nesprávnu. Takýto výklad by spochybňoval celý mechanizmus výkonu záložného práva prostredníctvom platného a účinného zákona o dobrovoľných dražbách. Ak by bolo nevyhnutné „z opatrnosti“ podávať riadnu žalobu na plnenie, stal by sa celý inštitút záložného práva zbytočným, keďže by sa bolo treba aj tak obrátiť na súd so žalobou na plnenie. Toto ale určite nebolo zámerom zákonodarcu, pretože v opačnom prípade by zákon o dobrovoľných dražbách nebol súčasťou právneho poriadku. K obdobným záverom pritom dospel najvyšší súd už v rozhodnutí z 31. mája 2021 sp. zn. 5Cdo/220/2018.

28. Vzhľadom na to, že dovolaním napadnutý rozsudok (v riešení otázky premlčania záložného práva, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432

ods. 1 CSP), dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v časti meniacej rozhodnutie vo vzťahu k žalovanej a súvisiaceho výroku o náhrade trov konania zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP) s tým, že náprava zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP).

29. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Povinnosťou odvolacieho súdu bude opätovne meritórne posúdiť žalobou uplatnený nárok, vychádzajúc pritom zo záveru, že v posudzovanej veci k premlčaniu záložného práva nedošlo. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

30. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.